

РЕШЕНИЕ

№ 3521

гр. София, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 127 СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЯНА М. ФИЛИПОВА

при участието на секретаря СИЛВИЯ К. ЗЛАТКОВА
като разглежда докладваното от ЯНА М. ФИЛИПОВА Гражданско дело № 20221110165827 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 415, ал. 1 вр. чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба от (ФИРМА) против **Н. К. Х.** и **Ч. К. Х.** с искане да бъде признато за установено, че всеки от ответниците в режим на разделна отговорност дължи на топлофикационното дружество сумата в размер на по **1141,01 лева**, представляваща незаплатена цена на потребена топлинна енергия за топлоснабден имот – апартамент 55, находящ се в гр. (АДРЕС) за периода от 01.05.2018 г. до месец 30.04.2020 г., ведно със законна лихва за периода от 29.07.2022 г. до изплащане на вземането, сумата в размер на по **224,62 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2019г. до 20.07.2022 г., сумата в размер на по **13,92 лева**, представляваща незаплатена цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.06.2019 г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва за периода от 29.07.2022 г. до изплащане на вземането, сумата в размер на по **3,39 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 31.07.2019 г. до 20.07.2022 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение от 17.08.2022 г. по ч. гр. д. № 41420/2022 г. по описа на Софийски районен съд, 127 състав, срещу която длъжниците са подали възражение в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК.

В исковата молба са изложени твърдения, че по силата на облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия ищцовото дружество доставило топлинна енергия за процесния период и топлоснабден имот, като ответниците не са изпълнили насрещното си задължение да заплатят цената на потребените услуги. В исковата молба са изложени твърдения, че ответниците отговарят за задълженията на имота при условията на разделна отговорност при равни дялове. Ищецът, чрез процесуалния си представител поддържа, че страните по спора са обвързани от валидно облигационно правоотношение произтичащо от разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, тъй като ответниците притежават право на собственост върху процесния недвижим имот. В исковата молба са изложени твърдения, че насрещната страна по договора дължи цената на доставеното количество топлинна енергия, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение. В исковата молба са изложени твърдения, че съгласно Общите условия на дружеството в сила от 2016г. купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в 45-дневен срок след изтичане на

периода, за който се отнасят начислени суми, като съгласно Общите условия топлопреносното предприятие начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията, които не са заплатени в срока по чл. 33, ал. 2 ОУ. Предвид неизпълнение на задължението на ответника да заплати в срок задължението за главница, потребителят дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва за исковия период. Направено е искане сторените от ищеца съдебни разноски да бъдат възложени в тежест на ответника.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът Н. К. Х. оспорва предявените искове по основание. В подадения отговор са изложени твърдения, че ответникът не се намира в облигационно правоотношение с ищеца по договор за продажба на топлинна енергия, тъй като не е нито собственик, нито ползвател на процесния топлоснабден имот. Оспорва представеното от ищеца заявление за откриване на партида от 25.01.2016 г. от Ч. К. Х., в което е посочено че ответникът е дал съгласие в качеството си на съсобственик за откриване на партида, тъй като не се отнася за процесния период от 2018 г. до 2020 г. При условията на евентуалност е направено възражение за изтекла погасителна давност. Страната поддържа, че не оспорва доставеното количество топлинна енергия, както и размера на вземанията.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът Ч. К. Х. оспорва предявените искове по основание. В подадения отговор са изложени твърдения, че ответникът не се намира в облигационно правоотношение с ищеца по договор за продажба на топлинна енергия, тъй като не е нито собственик, нито ползвател на процесния топлоснабден имот. При условията на евентуалност е направено възражение за изтекла погасителна давност. Страната поддържа, че не оспорва доставеното количество топлинна енергия, както и размера на вземанията.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите и възраженията на страните, приема следното:

В доказателствена тежест на ищеца по предявения иск с правно основание чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ е да установи при условията на пълно и главно доказване възникване на облигационно отношение с ответника, както и че в изпълнение на задълженията си по него за процесния период е доставил топлинна енергия за отопление и битово горещо водоснабдяване, и услуга дялово разпределение, в претендираните размери и качество, както и че ответникът притежава качество на собственик или титуляр на вещно право на ползване върху топлоснабдявания имот, респ. качество на потребител /клиент след изменението на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, в сила от 17.07.2012 г./ на топлинна енергия.

В доказателствена тежест на ищеца по обусловения иск с правна квалификация чл. 86, ал. 1 ЗЗД е поставяне на ответника в забава, нейният начален момент и размерът на обезщетението.

С доклада по делото при съобразяване на твърденията на страните на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и 4 ГПК е признато за безспорно и ненуждаещо се от доказване в производството, че ищецът е доставил топлинна енергия до процесния имот за исковия период на стойност посочена в исковата молба, върху която е начислено обезщетение за забава в размер на законната лихва в размер посочен в исковата молба и е предоставена услуга дялово разпределение.

Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ /приложима редакция след 17.07.2012 г./ потребител, респ. битов клиент на топлинна енергия през процесния период е физическо лице-ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си. Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР (писмена форма на договора не е предвидена). Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и

влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл. 150, ал. 2 от закона). Общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани, което обстоятелства не е и спорно по производството. Съответно според нормата на чл. 150, ал. 3 ЗЕ в срок от 30 дни след влизането в сила на общите условия потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия, като по делото няма твърдения за това.

Предвид изложеното съдът намира, че възникването на правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия, респ. неговото прекратяване е свързано с придобиване, респ. изгубване на вещно право на собственост/ползване върху недвижим имот, находящ в сграда присъединена към топлопреносната мрежа.

В подкрепа на поддържаните от ищеца твърдения за съществуване на валидно облигационно правоотношение между страните по спора е представен Договор за покупко-продажба на топлинна енергия № 61/10.10.1995 г., по силата на който между (ФИРМА) и Ц . Н. М. е възникнало облигационно правоотношение, по което ищецът се е задължил да доставя топлинна енергия за битови нужди до апартамент № 55, находящ се в гр. (АДРЕС) срещу възнаграждение дължимо от насрещната по съглашението страна. По делото е постъпило писмо от Столична община, Дирекция „Общински приходи“, отдел „ОП-Слатина“, съгласно което процесният имот е деклариран за нуждите на данъчното облагане от Ц . Н. М. с декларация по чл. 14 ЗМДТ с вх. № 32612/23.03.1993 г., като в писмото е отбелязано, че през 1998 г. и 2002 г. данъчните декларации по чл. 14, ал. 1 ЗМДТ били подавани пред държавната данъчна администрация и не е съществувало изискване към тях да бъдат представени документи за собственост. С писмото съдът е уведомен, че откриването на подадената от С. М. декларация е изключително затруднено, а представяне на документ за собственост – невъзможно. Ведно с писмото е представено извлечение от информационната система на „ОП-Слатина“ по подадената от С. М. декларация. Видно от удостоверение за наследници № 5733/05.10.2015 г. Ц . Н. М. е починала на 24.08.2009 г., като след смъртта си е оставила за законни наследници ответниците по делото.

Като писмено доказателство по делото е прието заявление-декларация от 25.01.2016 г., отправено от Ч. К. Х. до ищцовото дружество, за откриване на партида за процесния недвижим имот с абонатен № 343771. Видно от издадената обща фактура № 1005337874/31.07.2020 г. и представените от третото лице-помагач „(ФИРМА)“ партидата за топлинна енергия на процесния имот е открита на ответника Ч. К. Х..

От изложеното следва, че ищецът не е провел пълно и главно доказване на твърденията си за наличие на валидно облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия между (ФИРМА) и Н. К. Х.. По делото не са ангажирани доказателства, от които по несъмнен начин да се установява, че соченият ответник притежава право на собственост, респ. вещно право на ползване върху вещта. Извод за противното не би могъл да бъде изведен от постъпилото по делото от Столична община, Дирекция „Общински приходи“ писмо, в което е отбелязано, че данъчно задължено лице за имота е наследодателя на ответниците Ц . Н. М.. Правото на собственост върху недвижим имот се придобива по способите, посочени в чл. 77 ЗС, като нито един от тях не се осъществява и съответно установява с постъпилото по делото писмо и извлечение от информационна система. Единствено за пълнота на изложението следва да бъде отбелязано, че единствено подадена лично от ответника декларация по чл. 14 ЗМТД, съдържаща признание за неизгодни за издателя на документа обстоятелства, би се ползвала с обвързваща съда доказателствена сила относно правото на собственост върху процесния имот за нуждите на настоящото производство. В подкрепа на изложено виждане са Решение № 1556/28.02.1984 г., постановено по гр.д. № 977/1984 г. по описа на ВС, IV ГО и Решение № 28/28.02.1999 г., постановено по гр.д. № 3114/1997 г. по описа на ВС, IV ГО. По делото обаче не е представена изходяща от ответника декларация по чл. 14 ЗМТД, съдържаща признание за неизгоден за страната с оглед предмета на доказване по настоящото дело факт, а именно, че лицето притежава право на собственост върху процесния имот. По делото

липсват доказателства също така между ищеца и Н. К. Х. да е сключен договор за покупко-продажба на топлинна енергия. Предвид изложеното предявените искове срещу сочения ответник се явяват неоснователни.

По отношение на предявените искиви претенции срещу ответника Ч. К. Х., съдът намира следното:

Съгласно Тълкувателно решение № 2/17.05.2018 г. на ОСГК на ВКС по тълк. дело № 2/2017 г. клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153 ЗЕ / лица, притежаващи право на собственост или вещно право на ползване върху топлоснабден имот/, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, съответно – на носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо имота лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената на топлопреносното предприятие, като сключването на договора с това трето лице следва да се докаже с всички допустими по ГПК доказателствени средства.

Съдът намира, че депозираното от ответника Ч. К. Х. заявление за откриване на партия при ищцовото дружество по своето правно естество представлява предложение (оферта) за сключване на договор за доставка на топлинна енергия – арг. чл. 13 ЗЗД. Като е приело това заявление, входирало го е при себе си и е продължило да доставя топлинна енергия до процесния апартамент, ищцовото дружество е приело предложението на посочения ответник за сключване на договор за доставка на топлинна енергия. Нещо повече - налице са данни ищцовото дружество да е променило партията именно на името на ответника Ч. Х. съгласно направеното от него искане в този смисъл. Следователно чрез изразената от последния воля е породено облигационно правоотношение по договор за покупко-продажба (доставка) на топлинна енергия между него и ищцовото дружество. Налице е следователно соченото от тълкувателното решение изключение – в настоящия случай ответникът Ч. Х. е поискал откриване на партия на негово име в съответствие с уговореното в Общите условия, с което на практика е заявил съгласието си да заплаща стойността на доставената в имота топлинна енергия, поради което следва да се приеме, че твърдяното облигационно правоотношение за доставка на топлинна енергия в процесния имот е възникнало само между ищеца и посочения ответник, по силата на което ищецът е престира – доставил е топлоенергия, съответно за ответника Ч. Х. е възникнало задължение да плати дължимата цена. Съдържанието на договора за доставка на топлинна енергия е уредено в представените Общи условия, утвърдени от ДКЕВР, които обвързват абоната дори и без да ги е приел изрично съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 2, изр. 2 ЗЕ, доколкото не се твърди и не се установява изключението по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ - няма твърдения, нито данни ответникът да е упражнил правото си на възражение срещу Общите условия в срока по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ.

Неоснователни са доводите на процесуалния представител на ответната страна, че приетото заявление-декларация е неотнормимо към настоящия спор, тъй като е подадено през 2016 г., т.е. преди исковия период. Видно от съдържанието на документа ответникът Ч. Х. се е задължил в тридесет дневен срок от настъпване на промяна в обстоятелствата, касаещи промяна в индивидуализиращите лицето данни, промяната в собствеността, правото на ползване или прекратяване на наемен договор и др. подобни обстоятелства, да уведоми топлофикационното дружество. Ответникът не навежда твърдения, респ. по делото не са ангажирани доказателства Ч. Х. да е отправил искане партията за имота да бъде открита на името на друго лице. Когато топлопреносното предприятие е доказало качеството на потребител на топлинна енергия на ответника в определен предходен момент, то ищецът е доказал факта лежащ в негова тежест, а в доказателствена тежест на ответника е да установи, че се е разпоредил с правото на собственост върху имота преди процесния период, респ., че партията за имота е открита на друго лице. Такива твърдения не са наведени от

ответника, респ. не са ангажирани доказателства.

Предвид изложеното съдът намира, че материално легитимиран да отговаря по предявения иск за незаплатена цена на доставена топлинна енергия е ответникът Ч. Х., като при съобразяване на диспозитивното начало в граждански процес, същият отговаря единствено за ½ част от вземането.

Предвид изложеното и доколкото ответната страна не оспорва количеството доставена топлинна енергия съдът намира, че предявеният иск за главница се явява доказан по основание и размер. При доказаност на предявения иск за главница по основание и размер, следва да бъде разгледано своевременно заявеното от ответника възражение за погасяване на задължението по давност.

Съгласно разясненията дадени с Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по тълкувателно дело № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, задълженията на потребителите на предоставяните от топлофикационните дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт - договор, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер, поради което същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок съгласно чл. 111, б. „в“ ЗЗД. Сроктът в настоящия случай е бил прекъснат с подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК на 29.07.2022 г., от която дата установителният иск се счита предявен – арг. чл. 422, ал. 1 ГПК и чл. 116, б. „б“ ЗЗД.

С Решение по Протокол 7/23.10.2014 г. на Съвета на директорите на (ФИРМА) са приети нови общи условия, които са одобрени с Решение ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР на основание чл. 150, ал. 1 ЗЕ, като същите са публикувани през м. 07.2016 г. и следователно са влезли в сила м. 08.2016 г. (с изтичането на тридесетдневен срок след публикуването им – арг. от чл. 150, ал. 1 ЗЕ). Съгласно общите условия, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, съгласно които клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия, определени по прогнозна консумация в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят (чл. 33, ал. 1 от ОУ), като след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки топлофикационното дружество издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите, определени по прогнозна консумация, и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки (чл. 32, ал. 3 от ОУ). Съгласно чл. 33, ал. 2 от ОУ клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В случая следва да бъде съобразено, че в периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. включително (т.е. за 69 дни) давностният срок е спрял да тече на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето /обн. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г./ От изложеното следва, че погасени по давност са вземанията, чиято изискуемост е настъпила преди 21.05.2019 г./ т.е. вземанията за периода от 01.05.2018 г. до 31.03.2019 г., като вземането за м. април 2019 г. е станало изискуемо на 14.06.2019 г. т.е. преди по-малко от три години от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение и съобразяване на периода, за който давност не е текла/ или общо сумата в размер на 214, 55 лева, като от приетото по делото заключение по допусната съдебно-счетоводна експертиза, което съдът цени като обективно и компетентно дадено се установява, че ½ част от вземането за главница за топлинна енергия при съобразяване на извършените изравнявания извън погасителна давност възлиза на 1033,74 лева, до която сума предявеният иск е основателен.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда-етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение. Съгласно чл. 36, ал. 1 и 2 от Общите условия на ищеца за продажба на топлинна енергия за битови нужди

клиентите заплащат цена за услугата дялово разпределение, извършвана от избран от тях търговец, като стойността □ се формира от: 1/ цена за обслужване на партидата на клиента, включваща изготвяне на изравнителна сметка; 2/ цена за отчитане на един уред за дялово разпределение и броя на уредите в имота на клиента и 3/ за отчитане на уредите за дялово разпределение, извън обявените от търговеца дати се заплаща допълнителна цена по ценоразпис, определен от продавача. Съобразно разпоредбите на чл. 22, ал. 2 и чл. 36 от ОУ, чл. 61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването и на чл. 10 от Общите условия на договорите между (ФИРМА) и търговец за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда – етажна собственост се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение.

От представените по делото от „(ФИРМА) документи – отчети и изравнителни сметки се установява, че в процесния период описаният в исковата молба имот е бил топлоснабден и за него е предоставена услуга дялово разпределение на топлинна енергия. За процесния период при ищеца за услугата дялово разпределение е начислена сума в общ размер на 27,83 лв. При съобразяване на естеството на работа и обичайния размер на възнаграждението съдът приема, че начисляваните месечни стойности съответстват на извършена работа, в който смисъл е и Решение № 3401 от 24.11.2022 г. по в. гр. д. № 10211/2021 г. по описа на СГС. Предвид изложеното предявеният иск срещу ответника Ч. Х. е доказан за сумата в размер на 13,91 лева.

Давността за тези задължения започва да тече от датата на възникването им /арг. чл. 114, ал. 2 ЗЗД/. Ето защо давността за вземането за първия месец от периода (м.06.2019 г.) е започнала да тече от 01.07.2019 г., като срокът на погасителната давност не е изтекъл, тъй като срокът на погасителната давност е бил спрян за периода 13.03.2020 г. – 20.05.2020 г., съгласно ЗМДВИП. Давността по отношение на останалите месеци от периода е започнала да тече преди по-малко от три години преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. От изложеното следва, че искът за незаплатена цена на такса дялово разпределение на топлинна енергия е изцяло основателен.

По отношение на предявените искове за обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главниците за топлинна енергия и дялово разпределение, съдът намира следното:

За процесния период намират приложение Общите условия на ищеца, одобрени с Решение № ОУ-01/27.06.2016 г. на КЕВР. Съгласно чл. 33, ал. 2 от ОУ клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Изрично е предвидено, че само ако последните задължения не са платени в определения срок /45 дни от срока, за който се отнасят/ клиентът дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва – чл. 33, ал. 4 от ОУ. От цитираните разпоредби се налага изводът, че (ФИРМА) не начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва върху задължения, определени по прогнозна консумация, а начислява обезщетение за забава само за задълженията по общата фактура. Без значение е дали фактурите са обявени в интернет, доколкото падежът на задължението е след изтичането на срока по ОУ на ищеца – чл. 84, ал. 1 ЗЗД. Задължението за заплащане на стойността на потребената топлинна енергия е възникнало като срочно. Следователно, изпадането в забава не е обусловено от изпращането на покана до длъжника, нито от публикуване на общите фактури на интернет страницата на ищцовото дружество – Решение от 12.01.2023 г. по в. гр. д. № 2095/2021 г. по описа на СГС, Решение от 12.12.2022 г. по в. гр. д. № 12967/2021 г. по описа на СГС, Решение от 29.06.2022 г. по в. гр. д. № 8167/2021 г. по описа на СГС, Решение от 03.05.2022 г. по в. гр. д. № 6245/2021 г. по описа на СГС, Решение от 16.07.2021 г. по в. гр. д. № 1732/2021 г. по описа на СГС и др.

За погасените по давност вземания за незаплатена цена на доставена топлинна енергия на основание чл. 119 ЗЗД погасени по давност са и лихвите за забава. От приетото по делото заключение по допусната съдебно-счетоводна експертиза се установява, че ½ част

от обезщетението за забава върху вземанията за главница извън погасителна давност възлиза на сумата в размер на 194,52 лева, до който размер претенцията по чл. 86, ал. 1 ЗЗД е основателна, като за разликата до пълния предявен размер срещу ответника Ч. Х. от 224,61 лева искът е неоснователен.

Предвид обстоятелството, че не е предвиден срок за плащане на задължението на потребителя за заплащане на таксата за услугата дялово разпределение вземането става изискуемо след покана съгласно чл. 84, ал. 2 ЗЗД, поради което и доколкото по делото не са ангажирани доказателства длъжникът да е поставен в забава, претенцията за обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за такса за дялово разпределение на топлинна енергия следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Съгласно указанията дадени в т.12 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК, постановено по някои спорни въпроси на заповедното производство, съдът по предявения по реда на чл. 415 ГПК иск, съобразявайки изхода на спора разпределя отговорността за разноските, както в заповедното, така и в исковото производство.

С оглед изхода на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право на разноски съразмерно на уважената част от предявените искове срещу ответника Ч. Х.. Общо направените в заповедното производство разноски срещу сочения ответник възлизат на сумата в размер на 53,66 лева, представляващи сбор от половината внесена държавна такса и половината от претендираното юрисконсултско възнаграждение, изчислено съобразно разпоредбата на чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 26 от Наредбата за заплащането на правната помощ, като по съразмерност на (ФИРМА) се следват 47,30 лева.

Направените в настоящото производство разноски срещу ответника Ч. Х. възлизат на сумата в размер на 208,66 лева, представляващи сбор от половината внесена държавна такса за разглеждане на спора и издаване на съдебни удостоверения, половината от внесения депозит за изслушване на съдебно-счетоводна експертиза и половината от дължимото съобразно разпоредбата на чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ юрисконсултско възнаграждение на процесуалния представител на страната, като по съразмерност на (ФИРМА) се следват 187,42 лева.

С оглед изхода от спора на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът Н. Х. има право на разноски. Съгласно чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата в случаите на оказана безплатна правна помощ и съдействие в хипотезите на чл. 38, ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена на разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, определено от съда. С Определение № 319 от 09.07.2019 г. по ч. гр. д. № 2186/2019 г. по описа на ВКС, IV ГО е разяснено, че за присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 ЗА пред съответната инстанция, е достатъчно по делото да е представен договор за правна защита и съдействие, в който да е посочено, че упълномощеният адвокат оказва безплатна правна помощ на някое от основанията по т. 1-3 на чл. 38, ал. 1 ЗА, като не е необходимо страната предварително да установява и да доказва съответното основание за предоставяне на безплатна правна помощ. Размерът на адвокатското възнаграждение се определя от съда, поради което не е нужен списък по чл. 80 ГПК – той касае разноските, дължими на страните. **Съдът, също така, не е обвързан от искането, ако адвокатът е посочил конкретна сума.** При безплатно предоставяне на правна помощ по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА, както е в случая, адвокатът сам, по собствена воля, се съгласява да получи хонорар само, доколкото постановеният от съда резултат е в интерес на страната, която представлява; да го получи след влизане в сила на съдебния акт, с който му се присъжда; размерът на възнаграждението да се определи от съда съобразно размера на уважената/отхвърлена част от иска/исковете и, че възнаграждението ще се дължи се от насрещната страна по правилата на чл. 78, ал. 1-3 ГПК. Съдът е задължен да определи размера на задължението с оглед действителната правна и фактическа сложност на делото, като съгласно възприетото с Решение от 24.01.2024 г. по дело С-438/22 на СЕС виждане член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските

възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. От изложеното следва, че съдът не е обвързан от праговете разписани в Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а следва да определи дължимото адвокатско възнаграждение за всеки отделен случай след извършване на преценка относно правната и фактическа сложност на производството и извършените от процесуалния представител действия. В случая повдигнатия спор няма правна или фактическа сложност, депозирания отговор на искова молба е бланкетен и процесуалният представител на ответника не се е явил в проведените открити съдебни заседания. Предвид изложеното адвокатското възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на ответника Н. Х. следва да бъде определено в размер на 150 лева.

С оглед изхода от спора на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът Ч. Х. има право на разноски съразмерно на отхвърлената част от предявените срещу него искове. Предвид по-горе дадените разяснения по отношение на разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА съобразно тълкуването дадено с Решение от 24.01.2024 г. по дело С-438/22 на СЕС, адвокатското възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на ответника Ч. Х. следва да бъде определено в размер на 50 лева.

Предвид изложеното в тежест на (ФИРМА) следва да бъде възложено да заплати на адвокат В. П. на основание чл. 78, ал. 3 ГПК вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА сумата в размер общо на 200 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на ответниците Н. Х. и Ч. Х..

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявени от (ФИРМА), ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. (ФИРМА), срещу Ч. К. Х., ЕГН *****, с адрес в гр. (АДРЕС), обективно кумулативно съединени искове по реда на чл. 422 ГПК с правно основание чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД, че ответникът дължи на топлофикационното дружество сумата в размер на **1033,74 лева**, представляваща незаплатена цена на потребена топлинна енергия за топлоснабден имот – апартамент 55, находящ се в гр. (АДРЕС) за периода от 01.04.2019 г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва за периода от 29.07.2022 г. до изплащане на вземането, сумата в размер на **194,52 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2019г. до 20.07.2022 г. и сумата в размер на **13,92 лева**, представляваща незаплатена цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.06.2019 г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва за периода от 29.07.2022 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена Заповед за изпълнение от 17.08.2022 г. по ч. гр. д. № 41420/2022 г. по описа на Софийски районен съд, 127 състав, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявеният иск за главница за топлинна енергия за разликата над уважената част до пълния заявен размер от 1141,01 лева и за периода от 01.05.2018 г. до 31.03.2019 г., предявеният иск за обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за топлинна енергия за разликата над уважената част до пълния заявен размер от 224,61 лева и предявеният иск за сумата в размер на 3,39 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 31.07.2019 г. до 20.07.2022 г.

ОТХВЪРЛЯ предявените от (ФИРМА), ЕИК *****, със седалище и адрес на гр. (АДРЕС), против Н. К. Х., ЕГН *****, с адрес в гр. (АДРЕС), обективно кумулативно съединени установителни искове по реда на чл. 422, ГПК с правно основание чл. 79, ал. 1, пр.

1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 422, вр. чл. 415, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за признаване за установено, че ответникът дължи на ищцовото дружество сумата в размер на **1141,01 лева**, представляваща незаплатена цена на потребена топлинна енергия за топлоснабден имот – апартамент 55, находящ се в гр. (АДРЕС) за периода от 01.05.2018 г. до месец 30.04.2020 г., ведно със законна лихва за периода от 29.07.2022 г. до изплащане на вземането, сумата в размер на **224,62 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2019г. до 20.07.2022 г., сумата в размер на **13,92 лева**, представляваща незаплатена цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.06.2019 г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва за периода от 29.07.2022 г. до изплащане на вземането, сумата в размер на **3,39 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 31.07.2019 г. до 20.07.2022 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение от 17.08.2022 г. по ч. гр. д. № 41420/2022 г. по описа на Софийски районен съд, 127 състав.

ОСЪЖДА Ч. К. Х., ЕГН *****, с адрес в гр. (АДРЕС), да заплати на (ФИРМА), ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. (ФИРМА), на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата в размер на 47,30 лева, представляваща сторени съдебни разноси в заповедното производство.

ОСЪЖДА Ч. К. Х., ЕГН *****, с адрес в гр. (АДРЕС), да заплати на (ФИРМА), ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. (ФИРМА), на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата в размер на 187,42 лева, представляваща сторени съдебни разноси в исковото производство.

ОСЪЖДА (ФИРМА), ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. (ФИРМА), да заплати на адвокат В. В. П. от САК, с адрес на кантората в гр. (АДРЕС) на основание чл. 78, ал. 3 ГПК вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА, сумата в размер общо на 200 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на ответниците Н. Х. и Ч. Х..

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на „(ФИРМА), ЕИК 121125435, със седалище и адрес на управление в гр. (АДРЕС), в качеството на трето лице-помагач на страната на ищеца (ФИРМА), ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. (ФИРМА).

ПРИ ВЛИЗАНЕ В СИЛА на решението, ч. гр. д. № 41420/2022 г. по описа на Софийски районен съд, да се върне на състава, като се приложи заверен препис от настоящия съдебен акт.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от съдебния акт на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____